

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ

Οί στίχοι.

Οί στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι,
'Απ' τὴν καρδίᾳ βυζαίνονται, λουλουδιᾶ μουσικῶ,
Προσεκτικὰ φυλάγονται 'ς τῆς μνήμης τὴν κυψέλη,
Κι' εἶνε στολίδια τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης γλαυκῶ.
Οί στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι.

"Όταν γλεντοῦμε ἀκούραστα τοῦ γάμου ταῖς ἡμέραις,
Κι' ἡ νύφη σέρνῃ τὸ χορδ' ἔμπροσθ' ἀμαρωτῆ,
Μέ στίχους τὴν παίνουσε παρθέναις συμπεθέραις,
Καὶ ζωντανεὺ' ἡ ὄρεξι καὶ ὁ χορδὸς κρατεῖ
"Όσῳ γλεντοῦμ' ἀκούραστα τοῦ γάμου ταῖς ἡμέραις,

Οί στίχοι, ὅταν ἡ πληγαὶς τοῦ Χάρου μᾶς λαβῶνουν
'Σέ μυρολόγι' ἀκούονται κατάμαυρα, βαρεῖλ,
Μαζῆ ξεσχίζουσι τὴν καρδίαν καὶ τίνε βαλσαμῶνουν
Καὶ φέρουν μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὴν παρηγορίαν
Οί στίχοι, ὅταν ἡ πληγαὶς τοῦ Χάρου μᾶς λαβῶνουν.

Κάθε τρελλὴ πρωτοχρονιά, κάθε Χριστοῦ καὶ Φῶτα,
'Ημέραις γιὰ τὰ σπήτια μας χαρᾶς καὶ παιγνιδιών,
Τὸν ἔρχομό τους φθάνουσι νὰ μᾶς μνηύσουσι πρώτα
Καὶ κελαιδοῦσι προβάλλοντάς 'ς τὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν
Χελιδονάκια οἱ στίχοι μας, κάθε Χριστοῦ καὶ Φῶτα.

'Σὰν ἔημερώνῃ τ' αἰ Γιαννίου, γιορτῆ τοῦ ριζικάρη,
Κάθουσι' ἡ νιαὶς ὀλόγυρα 'ς τ' ἀμίλητο νερό,
Κι' ἔνα στιχάκι θὰ ταῖς πῆ τῆς μοίρας τῶν τῆ χάρι,
Στιχάκι πότε ὀλόγλυκο καὶ πότε ἀγκαθερό,
'Σὰν ἔημερώνῃ τ' αἰ Γιαννίου, γιορτῆ τοῦ ριζικάρη.

"Όταν ἡ κόρη ἐργάζεται 'ς τὸ φτωχικὸ ἀργαλιὸ τῆς
Καὶ τὴ σκοτίζῃ ἔξαφνα τοῦ κόπου ἡ συννεφιά,
Οἱ στίχοι ἀμέσως ἔρχονται 'ς ἔνα γνωστὸ σκοπὸ τῆς
Καὶ 'ς τὴ δουλειά τῆς δίνουσι καὶ φῶς καὶ συντροφιά,
"Όταν ἡ κόρη ἐργάζεται 'ς τὸ φτωχικὸ ἀργαλιὸ τῆς.

Οἱ στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι,
'Απ' τὴ καρδίαν βυζαίνονται, λουλουδιᾶ μουσικῶ,
Προσεκτικὰ φυλάγονται 'ς τῆς μνήμης τὴν κυψέλη,
Κι' εἶνε στολίδια τῆς γιορτῆς, τῆς λύπης γλαυκῶ.
Οἱ στίχοι 'ς τὴν πατρίδα μου εἶνε καθάριο μέλι.

Κ. ΠΑΛΛΑΜΑΣ.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

'Ανὰ πᾶσαν ἑσπέραν, γράφει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Édouard Charton, ἀπ' οὗ ἀνακεφαλαιώσω τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐπιτελεσθέντα, παρασκευάζω ἐν τῷ νῷ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιούσης, καὶ, ἐπειδὴ ἀπιστῶ εἰς τὴν μνήμην μου, γράφω αὐτό.

Τὴν πρωίαν ἢ πρώτη μου φροντίς εἶνε ν' ἀναγνώσω τὴν γραφεύσαν σημειώσιν· συμπληρῶν δ' αὐτὴν, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, ταξιθετῶ τὰ χρέη καὶ τὰς ἀσχολίας, ἃς δι' ἑμαυτὸν προδιέγραψα.

Κατὰ κανόνα δ' ἀπαράβατον ἐν τῇ πρώτῃ κατατάσσω σειρᾷ τὸ μᾶλλον κατεπειγον, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μᾶλλον εὐάρεστον. Δὲν ἀφίεμαι νὰ ἐξαπατηθῶ ὑπὸ τινος φωνῆς ἐπιτηδεῖως λεγούσης μοι—Ποίει ἀρχὴν ἀπ' ἐκείνου, ὅπερ σοὶ ἀρέσκει μᾶλλον· θὰ κάμῃς τὸ

ἄλλο βραδύτερον· ὑπάρχει καιρὸς· θὰ μείνῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ἀπόγευμα ἢ διὰ τὴν ἑσπέραν.

—"Όχι, ὄχι! δὲν σε ἀκούω, φωνὴ ἐπίβουλος. Σιώπα! Δὲν εἶμαι ὁ κύριος ἑμαυτοῦ καὶ ὁ σός;

'Εν βίῳ τοσοῦτον ἐπηρεασθῆναι, οἷος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἐμὸς, εἶνε σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ὁ ἐτοιμασθεὶς τῇ προτεραιᾷ κατάλογος, ἐρχομένης τῆς ἑσπέρας, δὲν θὰ εὐρεθῇ ἐντελῶς ἐξηνητημένος· μεταφέρω λοιπὸν τὰ ὑπολειφθέντα εἰς τὸν κατάλογον τῆς ἐπιούσης.

"Ἐχω τὴν συνήθειαν—δι' ἡν πολλὰκις συνεχάρην ἑμαυτῶ—ν' ἀναγινώσκω μετὰ προσοχῆς ὅσας λαμβάνω τὴν πρωίαν ἐπιστολάς, καὶ, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν, ν' ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας, ἐὰν δὲν θὰ μοι ἀφαιρέσωσι πλείονα τοῦ διαθεσίμου χρόνον. Χάρις εἰς τὴν ἐτοιμότητα ταύτην εὐρίσκειται τις οἰκειότερον καὶ ἀσφαλέστερον ἐν κοινωνίᾳ αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν μετὰ τῶν ἀνταποκριτῶν αὐτοῦ, αἱ γινόμεναι ἀπαντήσεις εἶνε δικαιοτέρας καὶ μᾶλλον ἐξηκριθωμέναι, προσέτι δὲ καὶ μᾶλλον εὐκολοὶ ὡς γραφόμεναι οὕτως ὑπὸ τὴν ζωσταν ἐντύπωσιν ἐκείνων, ἃ ἡμεῖς διελογίσθημεν καὶ ἠσθάνθημεν. Ὑπάρχει ἐν τούτοις προφύλαξις τις ἀναγκαιοτάτη εἰς ὑπόμνησιν. Ἐὰν δηλ. ἡ ἀπάντησις ὑμῶν δὲν θὰ εἶνε εὐχάριστος ἢ ἐὰν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ δυσάρεσκίαν τινὰ λυπηρὰν, μὴ ἐξαποστείλητε τὴν ἐπιστολὴν εὐθύς ὡς γράψητε αὐτήν. Κρατήσατε αὐτὴν ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας τοῦλάχιστον, ἀναγινώσκοντες δὲ τότε ἐκ νέου, ἢ θὰ μετριάζητε τὰς ἐκφράσεις, ἢ θὰ βεβαιωθῆτε κἀλλιον, ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ δέοντος ἐγράψατε. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον· διότι ὅσῳ ὀλίγον καὶ ἂν συγκινηθῇ τις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μιᾶς ἐπιστολῆς, ἔχει ἀνυπομονησίαν τινὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτήν. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἰσχὺς τις θελήσεως.

Μόλις ἡμίσειαν ὥραν μοῦ ἀφαιρεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἡμερησίας μου ἐφημερίδος· διότι πρέπει νὰ διατρέχῃ τις μίαν τοῦλάχιστον· μανθάνει ἐν ὀλίγαις στιγμαῖς τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα νεὰ οὐχὶ τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Εἶνε καθήκον τοῦτο, διότι εἴμεθα οἱ πολῖται τοῦ σύμπαντος. Ἀντιπαρέρχομαι ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς ὅλα τὰ διηγήματα ἐγκλημάτων ἢ σκανδάλων ἰδιωτικῶ βίου, τὰ ὅποια θὰ μοι ἦσαν δυσάρεστα μόνον, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὠφελείας. Τὰ μακρὰ ὅμως ἄρθρα, τὰ δυνάμενα πραγματικῶς νὰ διδάξωσιν, ἢ διεξέρχονται ἀμέσως ἢ, ἐὰν εἶνε ἀξία νὰ μελετηθῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ προσεκτικῶς—ὅπερ δὲν συμβαίνει καθ' ἑκάστην—τίθημι κατὰ μέρος συνήθως διὰ νὰ προσθέσω αὐτὰ εἰς τὰ ἑσπερινὰ μου βιβλία.

Οὐδὲν εἶπον περὶ τῆς διαδοχῆς τῶν ἡμερησίων μου κηθηκόντων. Ἐκαστος ἔχει τὰ ἐκου-